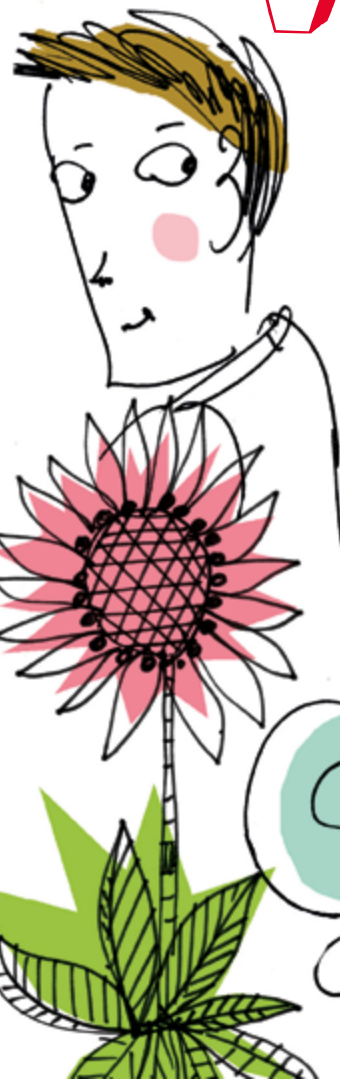

Tittamari Marttinen

VIIVI

ja pitkä
kuuma
kesä

Tammi

Tittamari Marttinen

VIIVI

ja pitkä
kuuma
kesä

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

VIIVIN AIEMMISTA VAIHEISTA KERTO VAT:

Viivi Pusu ja toffeesydän
Viivi Pusu ja Tuhkimon tennari
Viivi Pusu ja kaverikaruselli
Viivi Pusu ja rakkauskirjeet
Viivi Pusu ja lumottu luokkasormus
Viivi Pusu ja pyörryttävät pyjamabileet
Viivi Pusu ja sähkövät sukset
Viivi Pusu ja villit haaveet
Viivi Pusu ja omenankukkien yö

Kaverikirja:

Viivi Pusun oma kirja

Iirikselle ja Vilhelmiinalle

Kansi: Erika Kallasmaa
© Tittamari Marttinen 2014
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-7055-4

Irti arjesta

– Viivi, missä sinä olet?

Kuulin Linda-Liisan äänen jostain kaukaa. Jonotin tungoksessa, ja minulla oli tuskastuttavan kuuma. Hiki-karpalot valuivat pitkin niskaani. Puristin sylissäni paria shampoopulloa, tennareita ja neljää puolen kilon karkkipussia ja mietin, olivatko ne tosiaan sen arvoisia, että jaksaisin jonottaa vielä tunnin. Kassajonot näyttivät niin pitkiltä, että aikaa vierähtäisi tovi jos toinenkin.

– Viivi, me mennään näköalakahvilaan pirttelölle, Linda huhuili jossain ihmismeren toisella puolella. – Tule sinne heti kun pääset.

Toisaalta, olin lopultakin löytänyt lempishampooni ja kivat uudet tennarit ja pitäisihän minun varata lempikarkkejani niin, että niitä riittäisi varmasti koko syksyksi. Vai pitäisikö sittenkään? Oikeastaan minun pitäisi ryhtyä karkkilakkoon. Pyörittelin pankkikorttia sormissani.

– Viivi, siellä on minttupirtelöitä! Linda hehkutti ihmisjoukon yli.

– Tullaan tullaan, henkäisin ja vein shampoot nopeasti takaisin hyllyyn. Pärjäsin ihan hyvin tutulla supermarketshampoollani. Palautin tennarit telineeseen. Seisoskelin vielä hetken jonossa karkkipussit kainalossani. Hikikarpalot valuivat jo selkään asti. Mitä tekisin?

– Viiviii! Linda huhuili.

Huokaisin syvään ja kiikutin pussit takaisin hyllyihin. Sukkuloin ihmismassojen keskeltä kassajonojen ohi vapauteen ja ihanan viileälle käytävälle. Silkasta vapauden riemusta otin muutaman juoksuaskeleen ja ryntäsin Unelmien kahvilaan, jossa Linda ja Pinja istuivatkin jo herkullisten pirtelöidensä ääressä, toisella oli edessään vihreä minttupirtelö ja toisella pinkki vadelmajuoma.

– Huh, mikä kokemus, minä totesin.

– Minähän sanoin, ettei taxfree-kauppaan kannata mennä, Linda totesi moittivasti.

– Olit oikeassa, taas kerran, sanoin auliisti. – Ihmiset hamstrasivat kaikkea kuin viimeistä päivää!

Olimme Tallinnan-laivalla. Lindan äiti oli menossa Tallinnaan kokoukseen ja hän oli ehdottanut, että minä, Linda ja Pinja lähtisimme päiväreissulle hänen mukaansa. Olin saanut ilmaisia lippuja kummitädiltäni Tiinalta, joka oli töissä laivan ravintolassa. Voisimme viettää muka-

van päivän kolmisiin, ennen kuin Pinja lähtisi pohjoiseen kesätöihin. Pinja oli saanut töitä hautausmaalta Kuhmosta, jossa hänen mummonsa asui.

– Voiko joku hakea minulle pirttelön? pyysin. – Tuntuu siltä kuin olisin juossut maratonin.

– Vaikka sinähän vain seisoit paikallasi koko ajan, Pinja naurahti.

– Seisominen on melkein pahempaa kuin se, että olisi tosiaan juossut, minä totesin. – Kassajono ei liikkunut yhtään. Miten ihmiset jaksavat seisoskella siellä koko illan merimatkan?

– Minä haen! Linda lupasi innokkaasti.

– Minulle tulee sinua ikävä, sanoin Pinjalle.

– Samoin minulle sinua, Pinja totesi. – Mutta ei auta. Tarvitsen rahaa, ja hautausmaa kutsuu.

– Siellä on kesällä varmaan kaunista, minä sanoin.

– On varmaan, jos ei anna mielikuvitukselle liikaa valtaa, Pinja naurahti. – Harmi vaan, kun olen juuri nyt kaikkien vampyyrikirjojen lumoissa. Mikään ei voita kunnon pararomansseja! Mutta en oikein tiedä, haluaisinko kokea sellaista itse, elävässä elämässä... No jaa, miksei se voisi olla jännittävää. Haudasta nousevia zombeja.

– Kyllä sinä siellä pärjää, minä kannustin. – Ja eihän sitä tiedä, hautausmaalla voi olla vaikka miten kivoja tyyppejä työssä samaan aikaan. Siis ihmisiä.

– Epäilemättä on, Pinja sanoi. – Ehkä löydän sieltä elämäni rakkauden.

– Rakkauden löytää yleensä kaikkein epätodennäköisimmästä paikasta mitä kuvitella saattaa, minä komppasin. – Ja silloin kun sitä vähiten odottaa. Joten keskity vaan niiden rikkaruohojen kitkemiseen.

– Rikkaruohot ovat intohimoni, Pinja sanaili.

– Älä kuitenkaan ala niitä nyppiessäsi kehitellä yli-luonnollisia romansseja, pyysin. – En halua saada keski-kesällä tekstaria, että sinulla on vampyyri poikakaverina.

Pinja hymyili. Hän rakasti nuortenkirjoja, joissa kerrottiin pararomansseista eli ihmisen ja vampyyrin tai vastaavan taruolennon romansseista.

– Tai zombi! Linda kirkaisi ihan korvani juuressa. Hän asetti vihreän minttupirtelön eteeni pöydälle. Pirtelö po-reili ihanasti ja siinä oli koristeena pieni sateenvarjo.

– Onni on ystävä, joka lukee ajatuksia ja tietää, mitä pirtelöä rakastat, minä sanoin.

– Eikös olekin?! Linda säteili.

Istuimme hetken hiljaa, mikä on erikoista silloin, kun me kaikki kolme olemme saman pöydän ääressä. Kat-selimme merimaisemaa, ja jokainen meistä taisi vajota omiin ajatuksiinsa. Merellä oli aika kova aallokko, joka keinutteli laivaa.

– Toivottavasti paluumatkalla ei ala myrskytä, Linda sanoi. – Tulen helposti merisairaaksi.

– Ihanko totta? Pinja kysyi. – Miltä se sitten tuntuu?

– Pahalta, Linda vastasi.

– Tosi pahalta?

– Tosi pahalta, Linda vakuutti. – Kerran me oltiin perheen kanssa tulossa Tukholmasta ihan hirveässä myrskysä. Ravintolat olivat tyhjillään ja ihmiset oksentelivat yli laidan. Karkea reissu.

– Tuosta tulikin mieleeni, että minulla on kamala nälkä, Pinja sanoi.

– Et ole tosissasi, minä sanoin.

– Olen, Pinja sanoi, – mennäänkö syömään? Jos siellä ei vaikka olisi vielä jonoja, kun kaikki ovat taxfreessä.

– Mennään vaan, Linda päätti.

– Odottakaa, juon ensin pirtelön loppuun, minä häntäilin.

– Me mennään jonottamaan, Linda sanoi.

– Linda, sinulla on taas turbovauhti päällä, minä moitiskelin. Oikeastaan Lindan vauhti kyllä nauratti minua. Kesäloma oli juuri alkanut, ja olin varma, että lomasta tulisi ihan huippu.

– Ai niin muuten, minä muistin. – Kummitädilläni Tiinalla on tänään työvuoro. Me ehkä saadaan jotain ylimääräisiä herkkuja!

Pääsin aika harvoin risteilylle, joten yleensä aina varmistin, että Tiina oli sinä päivänä töissä. Siltä kannalta oli hyvä juttu, että hän oli melkein aina töissä... Muuten me näimme toisiamme melko harvoin. Nyt ajattelin mennä jututtamaan häntä keittiöön. Kunhan olisimme ensin syöneet jotakin.

– Missä sinun äitisi on, Linda? Pinja kysyi.

– Sillä on läppäri mukana, se tekee töitä jossain kahvilassa, Linda arveli.

– Pitäisikö meidän pyytää se mukaan syömään? Pinja pohti.

– Eiköhän se pärjää yksinkin, Linda arveli. – Mennään me nyt vaan.

Join pirtelön kaikessa rauhassa, katselin merta ja vastasin pariin tekstariin. Unto kyseli, missä olin. Hän oli kuulemma päivystänyt meidän portailla jo pari tuntia ja odotellut heräämistäni. Unto oli viihtynyt alkukesällä aika tiiviisti seurassani. Hän taisi tuntea olonsa vähän yksinäiseksi, kun Antero viettäisi koko kesän vanhempiansa kanssa Maltalla.

Laitoin nopeasti viestin, että olin merillä ja kohta Tallinnassa ja seuraavan kerran tavattavissa vasta huomenna. Unto pyysi minua tuomaan mustikka-valkosuklaata. Lupasin harkita asiaa.

Nautin ajatuksesta, että viettäisimme tyttöjen kans-

sa kokonaisen päivän – tai no, ainakin muutaman tunnin Tallinnassa. Voisimme käydä lempikahviloissamme ja ostoskeskuksessa. Tykkäsin kovasti Tallinnan vanhasta kaupungista. Näin jo silmissäni meidän kolmikön kopsuttelemassa iloisesti jutellen pitkin kapeita katuja, eriväristen vanhojen talojen välissä.

Menin etsimään Lindaa ja Pinjaa ravintolasta. Lindan ääni kuului kauas, joten seurasin sitä. Hän selosti innoissaan englanniksi jollekin ulkomaalaiselle pojalle, mitä Tallinnassa kannattaisi nähdä.

– Kerro minullekin, pyysin. Mutta Linda ei kuullut tai kuunnellut. Pinja kohotteli vieressä kulmiaan.

– Onko sinulla jotain toiveita? kysyin Pinjalta.

– Ei, Pinja totesi. – Ei mitään valmiita aikatauluja, reittejä eikä muutakaan. Vaelletaan vaan ja tehdään mitä huvittaa.

– Kuulostaa parhaalta suunnitelmalta, minä sanoin.

Äkkiä Linda havahtui siihen, että minä ja Pinja olimme hänen vieressään, ja hän alkoi esitellä meille Joelia. Joel asui kuulemma Texasissa, ja pojalla oli suomalaiset isovanhemmat. Sukujuuret olivat Joelin perheelle tärkeitä. Hän puhui yllättävän hyvää suomea, vaikka hänellä oli hassu amerikkalainen korostus. Hän oli aivan innoissaan kaikesta.

– Et pyydä sitä meidän pöytään, Pinja varoitti.

– Joel, tule meidän pöytään, Linda lausahti samalla hetkellä.

– Tuota... Joel silmäili takavasemmalla olevaan pöytään, jossa istui pari vanhempaa ihmistä. – Minun täytyy varmaan kuitenkin mennä isoäidin pöytään.

– No, voitko antaa minulle puhelinnumerosi? Linda kysyi silmännähdän pettyneenä.

– Linda! minä kuiskasin.

– Niin? Linda katsoi minua viattomana.

– Sinä olet luvannut olla kyselemättä kaikkien vastaantulijoiden puhelinnumeroita, minä muistutin.

– Ei Joel ole mikään satunnainen vastaantuliija, se tuntuu nyt jo ihan vanhalta tutulta, Linda sanoi.

– Mutta Joelin pitäisi pyytää sinun numerosi eikä toisin päin, minä jatkoin.

– Viivi, en voi uskoa, että olet noin vanhanaikainen, Linda puuskahti. – Miksi en saisi pyytää, jos haluan sen numeron?

– Aiotko sitten soitella sille? Pinja pisti väliin.

– Jos tulee asiaa, Linda sanoi viattomasti.

– Et kyllä soita! minä puuskahdin. Joel katseli minua viattomasti ylipitkäksi kasvaneen ruskean otsatukkansa lomasta. Olihan hän aika kivannäköinen. Isot ruskeat silmät, valkoiset hampaat ja leveä hymy. Hän oli harteikas ja hänessä oli sellaista nallekarhumaisuutta, joka vetosi heti

Lindaan. Joelilla oli vähän lököttävät farkut ja aika liikuttavan virttynyt vihreä T-paita, joka näytti mukavalta. Sen päällä hänellä oli ruudullinen kauluspaita napit auki. Hän puhui hauskan leveästi ja ripotteli suomensa sekaan välillä muutaman englannin kielen sanan. Hän ilmehti hassusti puhuessaan ja taisi vähän jännittää meidän seuraamme. Hänen naurunsa oli ihan uskomaton, en ole koskaan kuullut mitään sellaista. Se alkoi kuin vaivihkaa, mutta äkkiä nauru suorastaan pulppusi hänestä ja hänen silmänsä menivät viiruiksi. Sitä oli hauska kuunnella, alkoi itseäkin naurattaa.

Joel pyysi sitten lopulta Lindan numeron. Kun hän oli mennyt omaan pöytänsä, sanoin Lindalle:

- Rauhoitu vähän. Joel ei ole yhtään sinun tyyppiäsi.
- Kuka tahansa voi olla minun tyyppiäni, Linda sanoi.
- Sinä olet kamalan ahdasmielinen!
- Ja sinua on kiva härnätä, minä sanoin.
- Ahaa, taidat olla itse kiinnostunut Joelista, Linda oivalsi.
- No en todellakaan ole, minä naurahdin.

Tunsinhan minä Lindan. Hän on ihana, riehakas ja valloittava tyttö. Jonka heikkoutena ovat pojat. Yleensä suhtauduin Lindan harrastukseen huumorilla, mutta viime päivinä minua oli myös vähän hermostuttanut Lindan jatkuva puhe pojista. Halusin viettää tyttöjen kesän. Tehdä

niitä asioita, joita itse halusin tehdä. En halunnut ajatella poikia, en yleisesti enkä ketään erityisesti. Minulla oli siihen omat syyntä. Paitsi Unton kanssa tietysti kävisin uimassa entiseen tapaan. Unto on yksi vanhimpia kavereitani, ja meidän välejämmä ei rikkoisi mikään!

Pinja oli jo valinnut listalta tomaatti-mozzarellasalaatin. Minäkin päätin ottaa saman, ja lisäksi bruschetta-leivän. Linda ei keskittynyt ruokalistaan, vaan vilkuili uteliaana Joelin pöytään, joten valitsin hänellekin samat kuin itselleni. Vasta kun tarjoilija kantoi ruoat pöytään, Linda havahtui protestoimaan.

– Pelkkiä tomaattiruokia! hän valitti. – Minä saan tomaateista ihottumaa.

– Tuo on uutta, minä sanoin.

– Olin mieluummin ottanut kunnon hampurilaisen bataattiranskalaisilla, hän sanoi ja vilkuili nälkäisenä Joelin pöydän suuntaan.

– Ei ole totta! minä sanoin.

– Sitä paitsi olin keväällä tomaatti-mozzarellasalaattikuurilla, Linda valitti. – Sain yliannostuksen. Basilikan hajakin saa minut voimaan huonosti.

– No, syön sitten molemmat annokset, minä lupasin. Minulla oli lopultakin nälkä. Olin nimittäin menettänyt välillä ruokahaluni, koska... No, kerron siitä vähän myöhemmin. Linda meni tilaamaan tiskiltä itselleen hampuri-

laisen. Matkalla hän pysähtyi Joelin pöytään ja jäi näköjään kyselemään, oliko hampurilainen hyvä ja miltä bataattiranskikset maistuivat.

– Minun tulee kyllä tosiaan ikävä teitä kahta, Pinja sanoi. – Miksi minun piti suostua ottamaan se työpaikka niin kaukaa?

– Sitä minäkin ihmettelin, tunnustin.

– Ajattelin silloin keväällä, että maisemanvaihdos voi tehdä hyvää, Pinja selitti. – Ja kun kerran näen mummia niin harvoin, nyt tulee asuttua sen luona monta viikkoa ja juteltua enemmän sen kanssa. Tulkaa Lindan kanssa moikkaamaan minua jossain vaiheessa!

– Voidaan me tulla, lupailin. – Tiina muuten lupasi tarjota tämän aterian meille kaikille. Kesäloman kunniaksi. Otetaan jälkiruoat myös.

– Kiitos, Pinja hymyili. – Ihanaa! Viivi, sinä olet ihana.

– Sinähän se ihana olet.

Linda tuli silmät loistaen takaisin pöytäämme.

– Joelin mummi on todella mukava! Ja arvatkaa mitä, Joel lupasi minulle, että me mennään joku päivä yhdessä Helsinkiin katsomaan amerikkalaista jalkapalloa!

– Ei ole totta, minä huokaisin. – Amerikkalaista jalkapalloa!

– Se on mahtava laji! Olen nähnyt sitä joskus telkkarista.

– Älä vaan ala harrastaa sitä, sinulta murtuu vielä nenä!
Pinja hihitti.

– Siinä lajissa on hyvät suojavaarustukset, kypärät ja kaikki, Linda sanoi.

– Joo joo, mutta kypärän alla kampauss menee lyttyyn, Pinja jatkoi.

– Kuka on puhunut harrastamisesta, menen vain Joelin kanssa katsomaan ottelua, Linda sanoi.

– Mistä se keksi ehdottaa sellaista? minä pohdiskelin.

– Tai no... Minä ehdotin sitä, Linda sanoi. – Näin ilmoituksen laivaterminaalien aulassa. Totta puhuen Joel ei näyttänyt kauhean innostuneelta. Mutta lupasi se silti lähteä minun kanssani.

Pinja ja minä purskahdimme nauruun. Linda katseli meitä loukkaantuneena. Onneksi hänenkin annoksensa tuli jo hetken päästä, ja saatoimme kaikki keskittyä syömiseen. Tilasimme kannullisen limsaa ja jälkiruoaksi ihanaa marenkiunelmakakkua. Voin sanoa yhtään liioittelematta, etten ole koskaan elämässäni syönyt yhtä hyvää kakkua. Siinä oli runsaasti marjoja ja hedelmiä ja suklaapalasia. Suklaatäyte maistui myös luumulta ja vaniljalta. Kysyin tarjoilijalta, voisinko saada kakun reseptin. Tarjoilija ilmoitti, että se oli ehdottomasti salainen, kokki varjeli sitä kuin... no, unelmakakun reseptiä. Kysyin, oliko Tiina paikalla. Tarjoilija sanoi hänen olevan

tauolla. Mutta hän tulisi varmaan kohta moikkaamaan meitä.

– Jännää kyllä, kun olet yhtäkkiä innostunut niin valtavasti kokkaamisesta, Linda hymyili minulle.

– Ainahan minä olen ollut kiinnostunut ruoanlaitosta, minulla ei vaan koskaan ole ollut aikaa kokata, minä sain. – Oikeastaan kaikki alkoi siitä, kun keväällä päätin aloittaa uuden harrastuksen. Mietin, mitä haluaisin harrastaa. Miekkailuun en voinut palata yhtäkkiä kesken kauden, enkä oikein jaksanut opetella mitään kokonaan uutta. Keksinkin, että miksi en voisi harrastaa vaikka ruoanlaittoa. Se on ainakin puuhaa, josta tykkään tosi paljon.

– Liittykö tämä siihen sinun ja Tuomaksen juttuun? Pinja kysyi varovasti.

– Kai se siihenkin liittyy, minä tunnustin ja vilkaisin häntä varoittavasti. Linda ei tiennyt vielä ihan kaikesta. En ollut jaksanut selittää asioita Lindalle. Tuomas oli ollut vuosikausia kaikkein tärkein ihminen elämässäni ja olimme olleet yhdessä suunnilleen 11-vuotiaista asti, enemmän tai vähemmän vakavasti. Tuomas oli aina ollut minulle jotain bestiksen ja poikakaverin väliltä ja joskus enemmänkin. Mutta viime aikoina olimme nähneet aika harvoin. Minusta oli jo keväällä alkanut vaikuttaa siltä, että Tuomas keksimällä keksi muuta tekemistä, ettei hänen tarvitsisi nähdä minua. Se tuntui pahalta. Aluksi en

kuitenkaan ollut saanut puhutuksi asiasta kunnolla hänen kanssaan.

– Voisin innostua toden teolla kokkaamisesta, varsinkin jos saisin tuon unelmakakun reseptin ongittua tietooni, sanoin Lindalle, jotta saisin käännettyä hänen ajatuksensa pois äskeisestä asiasta. – Kutsun sinut sitten heti koemaistajaksi.

– Voi Viivi, miksi minun piti luvata lähteä sinne Kuumoon? Pinja harmitteli. – Juuri silloin, kun sinä innostut leipomaan...

– Niin, voi kurjuus, Linda säesti.

– Höh, te ette usko, mutta minusta kuoriutuu vielä mestarikokki! minä uhosin ja pistelin vauhdilla unelmakakun viimeiset palat poskeeni.

– Uskotaan, uskotaan, Linda rauhoitteli.

Juuri silloin takaani kuului iloinen ääni:

– Viivi! Täällähän te olette!

Kummitätini Tiina seisoj käytävällä valkoinen esiliina päällään ja kokinhattu päässään. Hän sieppasi minut syleilynsä, ja kohta poskeni olivat märät hänen suukoistaan ja paitani valkoinen jauhoista, joita hän näytti ripottelevan kaikkialle ympärilleen. Esittelin Pinjan ja Lindan hänelle. Linda vähän kavahti jauhoista halausta. Pinjaa nauratti. Kysyin Tiinalta unelmakakun reseptiä, ja hän ehdotti, että tulisin keittiöön auttamaan häntä. Hän näyttäisi sa-

malla, miten kakku valmistuu. Yleensä keittiössä ei sallittu ulkopuolisten vierailuja, mutta minä olin poikkeustapaus. Tiina selitti, että saisin katsella, mutta en varsinaisesti kokata itse.

– Vai kuljeskeletko mieluummin tyttöjen kanssa laivalla?

– Haluaisin tulla keittiöön, ilmoitin, sillä siitä olin oikeasti ehtinyt jo haaveilla. – Kai minä nyt edes vähän voin auttaa, eikä tarvitse vain katsella? Tytöt, ei kai teitä haittaa, jos vietän hetken keittiössä?

– Ei tietenkään, Pinja nauroi.

Linda tosin ihmetteli, että urakoisin mieluummin kuumassa keittiössä kuin kävelisin kannella vilpoisassa kesätuulella.

– Omapa on asiasi, hän kohautti olkapäitään.

– Miten sinulla ja Tuomaksella menee? Tiina kyseli.

– No tuota, se on aika pitkä juttu, minä sanoin. – Oikeastaan haluaisin juuri nyt keskittyä johonkin muuhun, vaikka noihin tuulihattuihin. Miten ihmeessä niistä saa noin kuohkeita?

Viivi Pusulla on edessään pitkä kuuma kesä, josta tuleeikin erityisen hikinen. Loma alkaa Lindan ja Pinjan kanssa Tallinnan-risteilyllä ja jatkuu yllättäen kesätoissa grillikioskilla. Tuomas ja Viivi eivät enää ole kimpassa, mutta sydämentykytystä tytöille aiheuttaa laivalla tavattu amerikkalaispoika, nallekarhumainen Joel. Kun poika vielä ilmaantuu Ruusuvooreen suomalaisten isovanhempiensa luo, varsinkin Linda on aivan myyty. Mutta kohdistuvatko Joelin tunteet kuitenkin Viiviin?

Muöhemmin kesällä Viivi valitaan paikallistelevision kilpailemaan Nuori kokki -palkinnosta. Tunnelma sen kuin kuumenee kilpailun tuoksinassa. Onkohan Viivin unelmakakku tuomariston mieleen?

Kannen kuva: Erika Kallasmaa

Kannen suunnittelu: Riikka Turkulainen

N842 • www.tammi.fi

ISBN 978-951-31-7055-4

